२०७२ पौष २८ मंगलबार १२-०१-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली "बापदादा" मधुबन

"मीठे बच्चे– कदम-कदम श्रीमतमा चलिराख। यो ब्रह्माको मत हो वा शिवबाबाको, यसमा अलमलिनु हुँदैन।"

प्रश्नः– राम्रो ब्रेनवाला बच्चाहरूले कुन चाहिँ गहन कुरा सहजै बुझ्न सक्छन् ?

उत्तरः– ब्रह्मा बाबाले सम्झाइरहनु भएको छ वा शिव बाबाले– यो कुरा राम्रो ब्रेनवाला बच्चाहरूले सहजै बुझ्न सक्छन्। कति त यसमा पनि अलमलमा पर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू ! बापदादा दुवै सँगै हुनुहुन्छ। तिमी अलमलमा नपर। श्रीमत सम्झेर चल्दै जाऊ। ब्रह्माको मतको जिम्मेवार पनि शिवबाबा हुनुहुन्छ।

ओम् शान्ति। रूहानी बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु भएको छ। तिमीले जान्दछौ– हामी ब्राह्मणले नै रूहानी बाबालाई चिन्दछौं। दुनियाँमा कोही पनि मनुष्य मात्रले रूहानी बाबा, जसलाई गड फादर वा परमपिता परमात्मा भन्दछन्, उहाँलाई जान्दैनन्। जब उहाँ रूहानी बाबा आउनुहुन्छ तब नै रूहानी बच्चाहरूलाई पहिचान दिनुहुन्छ। यो ज्ञान न सृष्टिको आदिमा हुन्छ, न सृष्टिको अन्त्यमा हुन्छ। अहिले तिमीलाई ज्ञान मिलेको छ, यो हो सृष्टिको अन्त्य र आदिको संगमयुग। यस संगमयुगलाई नै जान्दैनन् भने बाबालाई कसरी जान्न सक्छन्। भन्दछन्– हे पतित-पावन आउनुहोस्, आएर पावन बनाऊ, तर यो थाहा छैन पतित-पावन को हुनुहुन्छ र उहाँ कहिले आउनुहुन्छ ? बाबा भन्नुहुन्छ– म जो हुँ, जस्तो हुँ, मलाई कसैले पनि जान्दैनन्। जब म आएर पहिचान दिन्छु तब मलाई जान्दछन्। मैले आफ्नो र सृष्टिको आदि, मध्य, अन्त्यको परिचय संगमयुगमा एक पटक मात्र आएर दिन्छु। कल्प पछि फेरि आउँछु। तिमीलाई जे सम्झाउँछु, त्यो फेरि प्रायः लोप हुन्छ। सत्ययुगदेखि लिएर कलियुग अन्त्यसम्म कुनै पनि मनुष्य मात्रले म परमपिता परमात्मालाई जान्दैनन्। न त ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई जान्दछन्। मलाई मनुष्यले नै पुकार्छन्। ब्रह्मा-विष्णु-शंकरले कहाँ पुकार्छन् ! मनुष्य जब दुःखी हुन्छन् तब पुकार्छन्। सूक्ष्म वतनको त कुरै होइन। रूहानी बाबा आएर आफ्ना रूहानी बच्चाहरू अर्थात् आत्माहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ। ठीक छ, रूहानी बाबाको नाम के हो ? बाबा जसलाई भनिन्छ, उहाँको अवश्य कुनै नाम त हुनुपर्छ। अवश्य एउटै नामको गायन छ शिव। यो प्रसिद्ध छ तर मनुष्यले अनेक नाम राखेका छन्। भक्ति मार्गमा आफ्नै बुद्धिबाट यो लिङ्ग रूप बनाएका हुन्। नाम फेरि पनि शिव नै हो। बाबा भन्नुहुन्छ– म एकै पटक आउँछु। आएर मुक्ति-जीवनमुक्तिको वर्सा दिन्छु। हुन त मनुष्यले नाम लिन्छन्– मुक्तिधाम, निर्वाणधाम तर केही पनि जान्दैनन्। न बाबालाई जान्दछन्, न देवताहरूलाई। यो कसैलाई थाहा छैन यहाँ आएर बाबाले कसरी राजधानी स्थापना गर्नुहुन्छ ? शास्त्रमा पनि यस्तो कुनै कुरा छैन– परमपिता परमात्मा कसरी आएर आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ ? यस्तो होइन सत्ययुगमा देवी-देवतालाई ज्ञान थियो, जुन लोप भयो। होइन, यदि देवताहरूमा यो ज्ञान भएको भए चल्दै आउँथ्यो। इस्लामी, बौद्धी आदि जो छन् उनीहरूको ज्ञान चल्दै आउँछ। सबैले जान्दछन्– यो ज्ञान प्रायः लोप भएर जान्छ। म जब आउँछु तब जो आत्माहरू पतित बनेर राज्य गुमाएर बसेका हुन्छन्, उनीहरूलाई आएर फेरि पावन बनाउँछु। यहाँ राज्य थियो फेरि कसरी गुमाए, यो पनि कसैलाई थाहा छैन त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– बच्चाहरूको कति तुच्छ बुद्धि बनिसकेको छ। म बच्चाहरूलाई यो ज्ञान दिएर प्रारब्ध

दिन्छु फेरि सबै भुल्छन्। कसरी बाबा आउनुभयो, कसरी बच्चाहरूलाई शिक्षा दिनुभयो, त्यो सबै भुल्छन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। बच्चाहरूको विचार मन्थन गर्ने विशाल बुद्धि हुनुपर्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ– यी जो शास्त्र आदि तिमी पढ्दै आएका छौ, ती सत्ययुग-त्रेतामा पढ्दैनथ्यौ। वहाँ छँदै थिएनन्। तिमीले यो ज्ञान भुल्छौ फेरि गीता आदि शास्त्र कहाँबाट आए ? जसले गीता सुनेर यो पद पाए उनले नै जान्दैनन् भने अरूले कसरी जान्न सक्छन् ? देवताहरूले पनि जान्दैनन्। हामी मनुष्यबाट देवता कसरी बन्यौं ? त्यो पुरुषार्थको पार्ट नै बन्द भयो। तिम्रो प्रारब्ध शुरू भयो। वहाँ यो ज्ञान कसरी हुन सक्छ ? बाबाले सम्झाउनु हुन्छ– यो ज्ञान तिमीलाई फेरि मिलिरहेको छ, कल्प पहिला जस्तै। तिमीलाई राजयोग सिकाएर प्रारब्ध दिइन्छ। फेरि वहाँ त दुर्गति हुँदैन। त्यसैले ज्ञानको कुरा पनि हुन सक्दैन। ज्ञान हो नै सद्गति पाउनको लागि। त्यो दिनेवाला एक बाबा हुनुहुन्छ। सद्गति र दुर्गति शब्द यहाँबाट निस्किन्छ। सद्गति त बच्चाहरूले नै प्राप्त गर्छन्। सम्झन्छन्– हेभनली गड फादरले हेभन रच्नुभयो। कहिले रच्नुभयो ? यो केही पनि थाहा छैन। शास्त्रमा त लाखौं वर्ष लेखिदिएका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू ! तिमीलाई फेरि ज्ञान दिन्छु, फेरि यो ज्ञान खतम हुन्छ, त्यसपछि भक्ति शुरू हुन्छ। आधा कल्प हुन्छ ज्ञान, आधा कल्प हुन्छ भक्ति। यो पनि कसैले जान्दैन। सत्ययुगको आयु नै लाखौं वर्ष दिएका छन्। त्यसैले कसरी थाहा हुन्छ ? ५ हजार वर्षको कुरा पनि भुलेका छन् भने लाखौं वर्षको कुरा कसरी जान्न सक्छन् ? केही पनि बुझ्दैनन्। बाबाले कति सहज सम्झाउनु हुन्छ। कल्पको आयु ५ हजार वर्ष हो। युग नै ४ छन्। चारैको समान समय १२५० वर्ष हो। ब्राह्मणहरूको यो मिडगेट युग हो। धेरै सानो छ ती ४ युगभन्दा। बाबाले भिन्न-भिन्न रीतिले, नयाँ-नयाँ प्वाइन्टहरू सहज रीतिले बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु हुन्छ। धारणा तिमीले गर्नुपर्छ। मेहनत तिमीले गर्नुपर्छ। ड्रामा अनुसार जो सम्झाउँदै आएको छु त्यो पार्ट चल्दै आउँछ। जुन कुरा बताउनु थियो त्यही आज बताइरहेको छु। इमर्ज भइरहन्छ। तिमीले सुन्दै जान्छौ। तिमीले नै धारण गर्नु र गराउनु छ। मैले त धारण गर्नु पर्दैन। तिमीलाई सुनाउँछु, धारणा गराउँछु। मेरो आत्मामा पार्ट छ पतितलाई पावन बनाउने। जे कल्प पहिला सम्झाएको थिएँ त्यही निस्किइरहन्छ। मैले पहिलेदेखि जान्दैनथें– के सुनाउँछु। हुन त यिनको आत्माले विचार सागर मन्थन गर्छ। यिनले विचार सागर मन्थन गरेर सुनाउँछन् वा बाबाले सुनाउनुहुन्छ– यो धेरै गहन कुरा हो, यसमा ब्रेन धेरै राम्रो चाहिन्छ। जो सेवामा तत्पर हुन्छन् उनको नै विचार सागर मन्थन चल्छ।

वास्तवमा कन्याहरू बन्धनमुक्त हुन्छन्। उनीहरू यस रूहानी पढाइमा लागून्, बन्धन त कुनै छैन। कुमारीहरूले राम्रोसँग ज्ञान लिन सक्छन्। उनले यही पढ्नु र पढाउनु छ। उनले कमाई गर्नुपर्ने आवश्यकता नै छैन। कुमारीले यदि राम्रोसँग यस ज्ञानलाई बुझे भने सबैभन्दा राम्रो हुन्छ। समझदार छन् भने यस रूहानी कमाईमा लाग्छन्। कति त सोखले लौकिक पढाइ पढिरहन्छन्। सम्झाइन्छ– यसबाट कुनै फाइदा छैन। तिमी यो रूहानी पढाइ पढेर सेवामा लाग। त्यो पढाइ त कुनै कामको छैन। पढेर गृहस्थ व्यवहारमा जान्छन्। गृहस्थी माता बन्छन्। कन्याहरू त यस पढाइमा लाग्नुपर्छ। कदम-कदम श्रीमतमा चलेर धारणामा लाग्नुपर्छ। मम्मा शुरूदेखि आइन् र यस पढाइमा लागि हालिन्, कति कुमारीहरू त छोडेर गए। कुमारीहरूलाई राम्रो अवसर छ। श्रीमतमा चले भने धेरै फस्टक्लास हुन्छन्। यो श्रीमत हो वा ब्रह्माको मत हो– यसमा नै अलमल पर्छन्।

फेरि पनि यो बाबाको रथ हो नि। यिनबाट कुनै भूल भयो, तिमी श्रीमतमा चलिरह्यौ भने उहाँले आफैँ ठीक गर्नुहुन्छ। श्रीमत पनि यिनीद्वारा नै मिल्छ। सधैं सम्झिनुपर्छ– श्रीमत मिल्छ, फेरि जे भए पनि जिम्मेवार स्वयं हुनुहुन्छ। यिनीबाट केही भयो, बाबा भन्नुहुन्छ– म जिम्मेवार छु। ड्रामामा यो रहस्य भरिएको छ। यिनलाई पनि सुधार्न सक्छु। फेरि पनि बाबा हुनुहुन्छ नि। बापदादा दुवै सँगसँगै हुनुहुन्छ त्यसैले अलमलमा पर्छन्। थाहा छैन शिवबाबा भन्नुहुन्छ वा ब्रह्माले भन्नुहुन्छ। यदि शिव बाबाले नै मत दिनुहुन्छ भनेर सम्झन्छौ भने कहिले पनि विचलित हुँदैनौ। शिवबाबा जे सम्झाउनु हुन्छ– त्यो सही नै हुन्छ। तिमीले भन्छौ– हजुर नै हाम्रो बाबा, टिचर, गुरु हुनुहुन्छ। त्यसैले श्रीमतमा चल्नुपर्छ नि। जे भन्नुहुन्छ त्यस अनुसार चल। सधैं सम्झ शिवबाबा भन्नुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ कल्याणकारी, यिनको जिम्मेवारी पनि उहाँ माथि छ। उहाँको रथ हो नि। अलमलमा किन पर्छौ? थाहा छैन यो ब्रह्माको राय हो वा शिवबाबाको? तिमीले किन बुझ्दैनौ– शिव बाबाले नै सम्झाउनु हुन्छ। श्रीमतले जे भन्छ, त्यही गर्दै गर। अरूको मतमा तिमी किन आउँछौ? श्रीमतमा चल्यौ भने कहिल्यै झुट्का आउँदैन। चल्न सक्दैनन्, अलमलमा पर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमीले श्रीमतमा निश्चय राख्यौ भने म जिम्मेवार छु। तिमीले निश्चय नै राख्दैनौ भने म पनि जिम्मेवार हुन्नँ। सधैं सम्झ श्रीमतमा चल्नु नै छ। उहाँले जे भन्नुहुन्छ, चाहे प्यार गर, चाहे मार.... यो उहाँको लागि गायन हो। यसमा लात आदि हान्ने त कुरा होइन। तर कसैलाई निश्चय बस्न बडो मुश्किल छ। निश्चय पूरा बस्यो भने कर्मातीत अवस्था हुन्छ। तर त्यो अवस्था आउन पनि समय लाग्छ। त्यो हुन्छ अन्त्यमा, यसमा निश्चय बडो अडोल चाहिन्छ। शिव बाबाबाट त कहिल्यै कुनै भूल हुन सक्दैन, यिनीबाट हुन सक्छ। यी दुवै छन् सँगसँगै। तर तिमीले निश्चय पनि राख्नुपर्छ– शिव बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, त्यसमा मलाई चल्नु छ। शिव बाबाको श्रीमत सम्झेर चलिराख। उल्टो पनि सुल्टो हुन्छ। कहीँ नबुझ्न पनि सक्छौ। शिवबाबा र ब्रह्मा बाबाको मुरलीलाई पनि बडो राम्ररी बुझ्नुपर्छ। बाबाले भन्नुभयो या यिनले भने। यस्तो पनि होइन ब्रह्माले केही पनि बोल्दैनन्। तर बाबाले सम्झाउनु भएको छ– ठीक छ, मानौ यी ब्रह्माले केही पनि जान्दैनन्, शिव बाबाले नै सबै कुरा सुनाउनुहुन्छ। शिवबाबाको रथलाई स्नान गराउँछु, शिवबाबाको भण्डाराको सेवा गर्छु– यो याद रह्यो भने पनि धेरै राम्रो। शिव बाबाको यादमा रहेर जुनसुकै कार्य गरे पनि धेरै अगाडि जान सक्छौ। मुख्य कुरा हो नै शिव बाबाको यादको। अल्फ र बे। बाँकी हो विस्तार।

बाबाले जे सम्झाउनु हुन्छ– त्यसमा ध्यान दिनुपर्छ। बाबा नै पतित-पावन, ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। उहाँले नै पतित शूद्रलाई आएर ब्राह्मण बनाउनु हुन्छ। ब्राह्मणहरूलाई नै पावन बनाउनु हुन्छ, शूद्रलाई पावन बनाउनुहुन्न यी कुरा कुनै भागवत आदिमा छैन। थोरै-थोरै शब्द छन्। मनुष्यहरूलाई यो कुरा पनि थाहा छैन– राधा-कृष्ण नै लक्ष्मी-नारायण हुन्। अलमलमा पर्छन्। देवताहरू त हुन् नै सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी। लक्ष्मी-नारायणको वंशावली (डिनायस्टी), सीता-रामको वंशावली। बाबा भन्नुहुन्छ– मीठा-प्यारा बच्चाहरू! याद गर, लाखौं वर्षको त कुरा होइन। हिजोको कुरा हो। तिमीलाई राज्य दिएको थिएँ। यति अथाह धन दौलत दिएको थिएँ। बाबाले नै सारा विश्वको तिमीलाई मालिक बनाएको थिएँ, अरू कुनै खण्ड थिएन, फेरि तिमीलाई के भयो! विद्वान, आचार्य, पण्डित कसैले यी कुरालाई जान्दैनन्। बाबाले नै भन्नुहुन्छ– अरे, तिमीलाई राज्य-भाग्य

दिएको थिएँ नि। तिमीले पनि भन्छौ, शिवबाबा भन्नुहुन्छ– तिमीलाई यतिका धन दिएको थिएँ, फेरि तिमीले कहाँ गुमायौ ! बाबाको वर्सा कति जबरदस्त छ। बाबाले नै सोध्नुहुन्छ वा बाबा जानुभयो भने मित्र-सम्बन्धीहरूले सोध्छन्। बाबाले तिमीलाई यतिका पैसा दिनुभयो, सबै कहाँ गुमायौ ? उहाँ त बेहदको बाबा हुनुहुन्छ। बाबाले नै कौडीबाट हीरा जस्तो बनाउनुभयो। यति ठूलो राज्य दिएँ फेरि पैसा कहाँ गयो ? तिमीले के जवाफ दिन्छौ ? कसैको पनि समझमा आउँदैन। तिमी जान्दछौ। बाबाले ठीक कुरा सोध्नुहुन्छ– यति कंगाल कसरी बन्यौ ! पहिले सबै कुरा सतोप्रधान थियो फेरि कला कम हुँदै गयो त्यसपछि सबै कुरा कम हुँदै गयो। सत्ययुगमा त सतोप्रधान थिए, लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। राधा-कृष्णको भन्दा लक्ष्मी-नारायणको नाम प्रख्यात छ। उनीहरूको कुनै ग्लानि लेखेका छैनन् अरू सबैको लागि निन्दा गरेका छन्। लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा कुनै दैत्य आदिको कुरा बताइँदैन। त्यसैले यी कुरा बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। बाबा ज्ञान धनले झोली भरिरहनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू ! यस मायासँग होशियार होऊ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) समझदार बनेर सच्चा सेवामा लाग्नुपर्छ। जवाफदेही एक बाबा हुनुहुन्छ, त्यसैले श्रीमतमा संशय ल्याउनु हुँदैन। निश्चयमा अडोल रहनु छ।

२) विचार सागर मन्थन गरेर बाबाको हर शिक्षामा ध्यान दिनुपर्छ। स्वयंले ज्ञानलाई धारण गरेर अरूलाई सुनाउनु छ।

वरदानः– आफ्नो मस्तकद्वारा तेस्रो नेत्रको साक्षात्कार गराउने सच्चा योगी भव

यादगारमा योगीको निधारमा तेस्रो नेत्र देखाउँछन्। तिमी सच्चा योगी बच्चाहरू पनि आफ्नो निधारद्वारा तेस्रो नेत्रको साक्षात्कार गराउनको लागि सदा बुद्धिद्वारा एक बाबाको संगमा रहने गर।। एक बाबा दोस्रो म, तेस्रो न कोही, जब यस्तो स्थिति हुन्छ तब तेस्रो नेत्रको साक्षात्कार हुन्छ। यदि बुद्धिमा कुनै तेस्रो आयो भने फेरि तेस्रो नेत्र बन्द हुन्छ। त्यसैले सधैं तेस्रो नेत्र खुला रहोस्– यसको लागि याद राख तेस्रो न कोही।

स्लोगनः– प्रश्नचित्त बन्नु अर्थात् दुःखी हुनु र दुःखी बनाउनु।

डबल लाइट स्थितिको अनुभव

(१२)आफ्नो अव्यक्त स्थितिद्वारा अव्यक्त आनन्द, अव्यक्त स्नेह र अव्यक्त शक्तिको अनुभव गर। यस स्थितिसम्म पुग्नको लागि आफ्नो भनाइ र गराइलाई समान बनाऊ।